

signanter Embrichonem primum fuisse inter Principes, qui fundarunt monasteria pro Scotorum, quia, si loquamur de monasteriis Scotorum, sive à Principibus, sive ab aliis (qui non fuerunt Principes) fundatis, primum & antiquissimum Scotorum, à Germanis fundatum, est illud monasterium Scotorum Erfordiæ fundatum à Waltero de Glisberg, anno Domini 1032; fuit hic Walterus nobilis, cuius posteri hodie Comites Papenhemii, cæterum post mortem sepultus est in eadem à se fundata Ecclesia, & visitur adhuc sepulchrum. Hoc monasterium cum aliis duobus, videlicet Ratisbonensi & Herbipolensi etiamnum Scotti posidemus. Verum hujus monasterii proventus adeo tenues & exigui sunt, ut vix uni personæ alendæ sufficiant. Sed quis scit, quid serus vesper vehat: forsitan miseros meliora sequentur. Proximo loco succedit monasterium Scotorum Viennæ, quod fundatum est ab Henrico Duce Austriæ circa annum 1167. Hoc monasterium quo paetro contra omne jus & æquum Scottis erectum fuerit, fusè in historia mea narrabo, de quâ re meritò conqueritur Urbanus VIII Papa in literis suis ad Ferdinandum Secundum Imperatorem datis. Posset quidem hoc monasterium facili negotio recuperari, nisi paupertas, debita, & angustiæ nos undique premerent, ita ut non habeamus redditus pro competenti aliquo personarum numero alendo in monasteriis quæ jam habemus, tantum abest ut pro novis (ut ita loquar) coloniis deducendis pares simus.

Non diu post fundatum est monasterium Scotorum Constantiæ ab Episcopo istius loci, cuius nomen (cum non habeam nunc ad manum libros vel scripta) mihi jam non occurrit. Hoc etiam monasterium fraude & dolo Germanorum amisimus. Eodem fere tempore, hoc est, circa annum Dominicæ Incarnationis 1180, fundatum est à Welfone Sueviæ Duce monasterium Scotorum Memmingæ, quod Scotti usque ad tempora Lutheri possedimus; tunc autem cives Memmingani derelicta Catholica Religione, Confessionem Augustanam amplexi sunt: quapropter Monachi & alii, quibus nova illa professio displicebat, coacti sunt

inde discedere. Circa idem tempus fundatum est à nobili quodam Bavaro (cujus etiam nomen mihi excidit) monasterium Scotorum Aichstadii, vulgo Aichstat, quod distat ab urbe Ingolstadiana tribus milliaribus Germanicis. Hoc monasterium eodem, quo alia supradicta, modo amisimus. Demum anno 1240, aut circiter, fundatum est à Duce Bavariæ monasterium Scotorum Kelhamii, vulgo Kelhem, quod tribus tantum milliaribus Germanicis distat Ratisbona. Cæterum temporis & bellorum injuria adeo depauperatum est, ut præter domum exiguum quandam, vineam, & sylvam nihil nobis hodie supersit. Hujus monasterioli administratio & regimen est penes Abbatem Scotorum Ratisbonæ, qui solet vel unum è suis Scottis huic loco præficere, vel aliquem Germanum (casu quo non sint Scotti) qui tenetur solvere quottannis pensionem monasterio Ratisbonensi. His adde monasterium Scotorum Paderbornæ fundatum à S. Paterno Scoto circa annum 900, quod postea incendio conflagravit. Alia etiam fuere monasteria Scotorum in Germania, de quibus omnibus prolixè agam in historia mea, cui talis titulus, Germania Christiana, sive de plantata & propagata Christiana fide in Germania per Scottos. Ibi autem edentur chronica omnium nostrorum monasteriorum, cum serie & Catalogo Abbatum uniuscujusque monasterii, cumque Privilegiis & confirmationibus Summorum Pontificum, atque Imperatorum, nec non Electorum & aliorum Principum, quæ omnia tractabuntur in secundo nostro tomo; in primo autem agemus de conversione singularium Provinciarum Germaniæ ad fidem Christianam.

Hæc pauca raptim, & tumultuante calamō scripsi ego Robertus Strachanus Scotus de monte Rosarum, alias P. Bonifacius ordinis S. Benedicti, tradenda nobili & magnifico Heroi, Domino Ioanni Scott. Baroni à Scotis-Tarrett, Directori Cancellariae Regni Scotiæ, Equiti Aurato & Consiliario Regio.

Vienna 20 Novemb. 1641.

Monasterium Scotorum Erfordiæ.

Monasterium Scotorum Viennæ.

Monasterium Scotorum Constantiæ.

Monasterium Scotorum Memmingæ.

Monasterium Scotorum Aichstadii.

Monasterium Scotorum Kelhamii.

Monasterium Scotorum Paderbornæ.